PETRE DULFU. CORESPONDENȚĂ LITERARĂ INEDITĂ

Modalitate de muncă tot mai des întîlnită în cercetarea istorică prezentă, exercițiul de restituire epistolară conține o mulțime de motivații și dimensiuni care presupun și reclamă necesitatea unor interferențe viabile între demersul istoric și încercarea sociologică pentru stadiul analizării unor aspecte de istorie mentală sau spirituală.

Circumscrisă direct unei asemenea ipostaze, corespondența se manifestă drept mesagera unui set de idei care acoperă distanțe mentale delimitate de faza statică, care exprimă nevoi curente, imediate, și cea evoluată, prin care se conceptualizează și se depășește concretul comunicării de respirație spirituală minimă. Astfel, se favorizează devansarea unor sisteme dependente de categorii sociale și nivele intelectuale distincte în peisajul global creionat. Deși procentul obținut în urma însumării unor eșantioane diverse contribuie la radierea supoziției acceptate cu privire la putința ilustrării unui anumit gen de eclectism. Așadar, starea de dialog se va putea realiza eficient la nivelul personalității angrenate cu plenitudinea disponibilităților în fenomenul de exegeză culturală înfăptuit la scară istorică proprice validării. Dezbaterea demarată cu acest prilej și însoțită de tente polemice mai mult sau mai puțin pronunțate va implica acum detașarea de apropierea temporară dintre emitenții-participanți, în favoarea creerii unor punți de legătură conivente țelului propus de comun acord.

Interpretarea scrisorilor depistate recent în fondul de manuscrise al Bibliotecii Academiei Române[1] se cadrează întocmai aserțiunii vehiculate și vizînd facilitarea emergenței unui teren de comunicare stabilă între realizatorii unor acțiuni sau activități culturale, de mai întinsă ori mai restrînsă intensitate valorică și arie geografică. Cazul prezent și evident pentru oglindirea grăitoare a unor momente din viața și activitatea pedagogului-scriitor P. Dulfu își are origina tocmai în epistolarul dintre cel menționat în titlu și criticul M. Dragomirescu, unul dintre mentorii esteticii literare autohtone de la debutul veacului nostru. Personalitate marcantă a vieții literar-culturale din epocă și intransigent apărător al specificului valorilor artistice, directorul recunoscut al revistei „Convorbiri critice"[2] va activiza critica și estetica literară română în perioada confruntării unor tendințe centrifuge (Gherea-Maiorescu) și a

---

[1] Anexa cuprinde și două scrisori despistate în fondul de corespondență al bibliotecii „Astra" din Sibiu; mulțumim pe această cale colegei E. Dunăreanu pentru întreg sprijinul acordat.

[2] M. Dragomirescu, *Scrieri critice și estetice*, București, 1969, p. VII, XI, XII; Idem, *M. Eminescu*, Iași, 1976, p. 5—7.

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro

polemicii între noile orientări de gen poporanism, semănătorism, simbolism. Nu avem în intenţie să intrăm în detalii biografice pentru persoana intelectualului dotat cu o formaţie spirituală şi cunoştinţe solide însuşite în ţară şi străinătate, discipolul lui Maiorescu şi implicit de apartenenţă deschisă junimistă, impregnat de pasiunea muncii temeinice şi consecvente, deşi am constatat similitudini şi paralelisme între traiectul de viaţă al fiului de învăţător sărac din Ilfov şi cel al copilului de români din Ţara Silvaniei, suprapuneri care ar oferi explicaţie pentru legătura epistolară atît de strînsă din primul deceniu al secolului XIX. Elevul eminent trecut prin cortegiul de privaţiuni datorat lipsei de mijloace materiale, absolventul facultăţii de litere şi filozofie din Bucureşti, unde peste două decenii va profesa în calitate de titular de catedră, va deveni deosebit de receptiv la solicitudinile aspirantului într-ale scrisului, venit din Transilvania. Contractul în planul corespondenţei va evidenţia în mod firesc această teză, scrisorile din anexă urmînd a fi cercetate în amănunt în cele ce urmează, nu înainte de a creiona cîteva date esenţiale din viaţa şi activitatea lui P. Dulfu pînă la graniţa veacurilor XIX şi XX.

Acesta se naşte într-o familie de intelectuali modeşti din comuna Tohat la 10 martie 1856[3] şi deprinde cunoştinţele elementare de la un frate al mamei sale. Şcoala şi primele şase clase de liceu le urmează la Baia-Mare, fiind un elev premiat cu constanţă pentru silinţa denotată. În anul 1872 devine membru al societăţii de lectură românească, în care calitate va ajunge, să cunoască cartea beletristică din bibliotecă, deprinzînd „Doinele" şi „Lăcrămioarele" lui Alecsandri, tangenţă hotărîtoare cu marele poet de la Mirceşti, rezonată şi în scrisorile cu nr. II şi XII din anexă. Colaborările la revista şapirografiată liceală se vor materializa în exterior prin debutul literar propriu-zis în paginile „Familiei", gazetă receptivă prin diriguitorul ei Iosif Vulcan la veleităţile concrete literare ale tinerilor. Versurile de început vor avea un mesaj erotic şi ocazional şi vor fi trimise ulterior şi altor foi literare româneşti transilvane. Toate poeziile vor fi reunite mai tîrziu în volumele „Visuri împlinite" şi „Cântece şi povestiri". Conlucrarea lui P. Dulfu cu revista orădeană se va accentua prin numeroase poezii, legende, povestiri şi anecdote publicate, prin cronicile dramatice şi dările de seamă întreţinute, precum şi prin traducerile din autori germani realizate cu acribie şi stil distins. În virtutea acestor legături multiple va apela conducătorul gazetei amintite la tînărul profesor-povestitor pentru colaborarea la alcătuirea numerelor speciale ocazionate de aniversările înscrise în rîndurile epistolelor I şi V.

P. Dulfu va frecventa ultimele clase liceale şi anii universitari la Cluj, unde ca membru al societăţii literare „Iulia" va redacta revista denumită „Diorile" şi va continua să publice asiduu în presa vremii. Între anii 1878—1880 va reuşi să transpună în româneşte capodopere ale literaturii clasice greceşti, precum „Infigenia în Aulida" şi „Ifigenia în Taurida", reuşite apreciate favorabil pe moment şi încununate cu lauri după îmbunătăţiri succesive, de însăşi Academia Română. N. Quintescu în raportul de premiere remarcă puterea de muncă şi aptitudinile dezvoltate de către traducător, consideră realizarea ca fiind excelentă şi o chiar compară cu izbînda lui Coşbuc în cazul „Eneidei".[4]

Doctor în filozofie în 1881 cu prima sinteză prin care se contribuia efectiv la

---

[3] Date biografice vaste, în *Omagiu profesorului P. Dulfu*, Bucureşti, 1927, p. 15—28; P. Dulfu, *Scrieri*, Bucureşti, 1971, p. 5—51.

[4] *Analele Academiei Române*, s. II, t. XXV, 1902—1903, Bucureşti, 1903, p. 170; (vezi An. Acad. Rom.), *Idem*, p. 423—433.

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro

popularizarea poeziei lui V. Alecsandri,[5] studentul eminent, cunoscătorul excelent al limbilor străine şi literaturii universale-preferatul de fapt al profesorului de limba şi literatura română de la Universitatea clujeană, Gr. Silaşi-va trece Carpaţii în România,[6] stabilindu-se în final la Bucureşti, unde va profesa timp de peste patru decenii istoria, geografia, româna şi mai ales pedagogie, formînd gustul pentru citit şi făurind educaţia morală a generaţii şi generaţii de elevi.

Coroborarea unor calităţi precum puterea deosebită de muncă, darul literar continuu cizelat şi conştiinţa datoriei pentru educarea poporului vor contribui decisiv la izbînda deplină a pedagogului de vocaţie şi autor de lucrări, cursuri şi manuale didactice, fără neapărata impunere în adiacenţa rolului asumat de repovestitor în versuri, de scriitor popular, cum îl nominalizase M. Dragomirescu autor a 16 lucrări editate în peste 300000 de exemplare. În toate acestea filonul autentic popular, bunul simţ, frumosul şi eticul, agreabilul şi utilul se interferează şi rămîn astfel perene, recunoscute veşnic de către masele cititoare şi de forul suprem al ştiinţei şi culturii române. Raportul întocmit de A. Naum în 1895 pentru premierea epopeii populare intitulată „Isprăvile lui Păcală" remarcă tratarea simplă şi naturală, versul corect, limba curată, plăcută la citire într-un cuvînt o carte de excepţie în literatura vremii[8]

„Părintele" lui Păcală, apărut în 23 de ediţii, va fi recunoscut drept urmaş în descendenţă directă şi imediată a lui Creangă, Pann şi Ispirescu şi va cumula aprecieri unanime pentru truda rodnică şi neostoită depusă ani în şir.

În sensul celor exprimate pînă acum subscriem cu valorificare părţii importante din fondul documentar depistat, şi anume, a corespondenţei dintre P. Dulfu şi M. Dragomirescu. Faptele cuprinse în epistolele din anexă legate în general de problemele publicării unor materiale în revista condusă de criticul amintit ori de editarea unor manuscrise încredinţate pentru lecturare-analiza detaliată o cedăm latitudinii cititorului, intervenţia noastră fiind rezumată numai la domeniul notelor explicative mai ample-relevă încercările întreprinse de părţile angrenate în dialogul fructuos pentru îmbogăţirea literaturii române cu lucrări noi şi valoroase în stadiul extrem de disputat sub raport estetico-critic. Datele însumate de rîndurile exprimate sînt interesante şi prin faptul că reuşesc să ne ilustreze atmosfera timpului respectiv, să ne ofere imagini inedite despre viaţa şi activitatea mesagerilor şi a altor mandatari amintiţi. Procedăm, în consecinţă, la actul restituirii-însoţit de adausurile şi comentariile de rigoare-pătrunşi de importanţa şi utilitatea documentar-istorică a corespondenţei de şi despre Petre Dulfu, pentru analiza şi cercetarea valenţelor culturale şi literare în plan extins şi general naţional.

STELIAN MÎNDRUŢ

---

[5] Vezi „darea de seamă" redactată de P. Dulfu, despre conferinţa ţinută de V. Alecsandri în folosul şcolii normale, în, *Familia*, 20, nr. 16, 15/27 apr. 1884, p. 192—195; în şedinţa din 11 aprilie 1881 a societăţii literare „Iulia", P. Dulfu obţine un împrumut de 200 ft. pentru tipărirea tezei de doctorat „Alexandri Vazul muködése a román irodalom terén", Kolozsvár 1881, 132 p., în *Lumea universitară* I, nr. 2—3, 1—15 martie 1921, p. 21.

[6] Vezi partea finală a scrisorii cu nr. XII din anexă.

[7] *Critică*, I, Bucureşti, 1927, p. 89; *Critică*, II, Bucureşti, 1928, p. 129.

[8] *An. Acad. Rom.*, s. II, t. XVII, 1894—1895, Bucureşti, 1895, p. 442—445; *Convorbiri Literare*, 29, nr. 8, 1 aug. 1895, p. 741—752; *Familia*, 31, nr. 52, 24 dec./5 ian 1895, p. 613—614.

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro

ANEXE

I.

Bucuresci, 23 Apr. 1890

Domnule Vulcanu

Alăturat pe lângă acesta ve trimit câte-va rînduri pentru numărul ce veţi publica cu ocasiunea serbării jubileului de 25 de an al foaei Dvoastre.[1]

Din parte-mi ve urez sănătate şi viaţă îndelungată, ca să puteţi serba la timpul seu şi jubileul de 50 de ani al „Familiei".

P. Dulfu

Biblioteca „Astra"-Sibiu-M. XX 7/7 (Bibl. „Astra")

1. „Toţi pentru unul şi fiecare pentru toţi", în, *Familia*, 26, nr. 23, 10/22 iun. 1890, p. 276 (vezi şi *Bibl. „Astra"* XX. 7/9);

II.

2 Febr. 1900

Dle Dragomirescu.

Nu numai că consimt la cererea ce-mi faceţi prin scrisoarea Dvostre, ci vă fac cunoscut că me simt chiar fericit de-a putea figura şi eu cu ceva în publicaţia ce se tipăreşte în onoarea ilustrului literat[2], pentru care am avut şi voiu acea totdeauna un cult deosebit.

Mulţumindu-ve pentru bunăvoinţa ce aveţi faţă de lucrările mele, ve rog să primiţi din parte-mi respectuoase salutări.

P. Duffu

B.A.R.—S $\frac{108\ (1)}{V}$

(BAR)

2. probabil că este vorba de V. Alecsandri, însă nu am găsit nimic concret în acest sens

III.

Bucureşti, 6 Sept. 1902

Iubite Dle Dragomirescu,

Când mi-aţi spus că aţi avea trebuinţă de o legendă pe manualul Dvoastră,[3] am perdut din vedere să ve spun că între bucăţile din manuscrisul pe care-l am la Dvostre se află şi o legendă din popor „Norocul". Ve rog s-o citiţi şi dacă se potriveşte scopului pe care ve trebuie, vi-o pun la dispoziţie cu totă plăcerea. Salutări respectuoase!

P. Dulfu

BAR—S $\frac{108\ (2)}{V}$

3. nu există legenda amintită în nici unul din manualele şcolare cercetate pentru primii ani ai secolului XX.

Bucureşti 1903 Apr. 2

Academia Română
N. II 5561

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro

A. Sale D. lui P. Dulfu, Profesor

IV.

Domnule,

Avem onore a Ve aduce la cunoscință că Academia Română v-a acordat, în ședința de la 31 Martie a-c-, suma de 600 lei din premiul Adamachi pentru traducerea Domniei Vostre din Euripide *Ifigenia*[4], Bucuresci 1902.

Aducându-Ve acesta la cunoscință Ve rugăm să primiți, Domnule, încredințarea distinsei nostre considerațiuni.

Președinte P. S. Aurelian — Secretar General D. Sturdza

B.C.S., fond St. Georges, arhiva P. Dulfu, CV/4 (BCS)

4. traducerile din Euripide au fost publicate în *Amicul Familiei*, apoi în broșuri separate (Cluj, 1879, Gherla, 1880) și în *Convorbiri Literare* nr. 6—8 din 1901 și nr. 4, 6—8 din 1902.

V.

Prea stimate Dle Vulcan,

Vă trimit pentru numărul jubiliar al „Familiei" alăturatul fragment dintr-o operetă poporană, la care lucrez încă.[5]

Primiți cu această ocasie și felicitările mele sincere. Dzeii să vă dea sănătate ca să puteți duce înainte încă mulți ani-cu aceași rîvnă și statornicie ca-n trecut-prea frumosa și folositorea Dvostre operă începută acum 40 de ani. Al Dvostre Devotat P. Dulfu.

Bibl. „Astra"—M. XX. 7/8

5. „Lupii-n vatră", în, *Familia*, 40, nr. 21—22, 27 mai/9 iun. 1904, p. 260 (vezi și *Bibl. „Astra"* XX. 7/10).

VI. 7 Iulie, 1908

Stimate Dle Dragomirescu,

Dacă aveți am comunica ceva cu privire la lucrarea ce v-am lăsat, puteți să-mi scrieți aici în Tatra-Somnitz (Touristenhaus) Ungaria — unde voiu sta pînă pe la 28 Iulie st. v. și de unde vă salut cu deosebită stimă. P. Dulfu.

BAR—S $\frac{108\ (3)}{V}$

VII. București, 20 Dec. 1908

Mult stimate Domnule Dragomirescu,

Primind carta poștală ce mi-ați trimes, am trecut pe la Dvostre spre a ne înțelege asupra publicării volumului; dar am aflat, cu mare părere de rău, că sunteți bolnav în pat. Deci fiindcă n-am putut să vă vorbesc, vă scriu. Iată anume cum stă chestia:

Eu am iscălit, pe vremuri, la Libr. Alcalay, un act în care se spune că *voiu avea dreptul a mai tipări „Legenda Țigamilor"*[6] *numai cu alte bucăți* la un loc, și sub alt titlu. De aceea părerea mea este că ar trebui să se adaoge și dintre celelalte, măcar una, dacă nu mai multe (fie „Odinioară" fie „Legenda privighetoarei")[7] la începutul volumului, și să i se dea volumului întreg titlul acelei bucăți, sau titlul de „Legende" în general, nu însă, nici într-un caz „Legenda Țiganilor". Aștept răspunsul Dvoastre.

Primiți salutările mele respectuoase precum și urări sincere de grabnică însănătoșire și de sărbători fericite,

P. Dulfu
Str. Roșca Nr. 2

BAR—S $\frac{108\ (4)}{V}$

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro

6. ediţia I-a în 1896, următoarea în 1907 şi cuprinderea în volumul intitulat „Snoave" din anul 1909.
7. publicate în 1910 în volumul „Cântece şi poveşti".

VIII.

Bucureşti, 23 Ianuarie 1909

Stimate Domnule Dragomirescu,

N-am primit nici un răspuns la scrisoarea ce v-am trimis înainte de sărbători. De aici deduc că soluţia ce vă propuneam în acea scrisoare (anume ca „Legenda Ţiganilor" să fie publicată într-un volum nu singură ci împreună cu vreo alta şi subt un alt titlu) n-a putut fi acceptată. În cazul acesta vă rog să aveţi bunătatea a-mi înnapoia manuscrisul („Odinioară". „Legende") având nevoe de el; sau a-mi comunica ziua şi ora când aş putea veni însu-mi pe la Dvostre ca să-l iau în primire.

Cu respectuoase salutări.

P. Dulfu
Str. Roşca Nr. 2

BAR—S $\frac{108\ (5)}{V}$

IX.

Stimate Domnule Dragomirescu

Vă mai trimit pentru „Convorbiri critice" alăturatele bucăţi, dintr-un volum al meu ce se află sub tipar.[8] Alegeţi, una, sau pe amândouă. Cu respectuoase salutări.

P. Dulfu
Str. Roşca 2.

Bucureşti, 16 Nov. 1909

BAR—S $\frac{108\ (6)}{V}$

8. Petöfi „La moartea părinţilor mei", în *Convorbiri critice*, III, nr. 9, 25 sept. 1909, p. 609—610; „Tot merge omul" (aflat şi în vol. „Cântece şi poveşti", sub tipar), în *Convorbiri critice*, III, nr. 12, 25 dec. 1909, p. 803.

X.

Stimate Domnule Dragomirescu,

Vă mai trimit aci două bucăţi din volumul ce am în preparaţie, rugîndu-vă să binevoiţi a le citi şi dacă le găsiţi reuşite, să le publicaţi: „Taine" în „Convorbiri" iar „Norocul" de asemenea în „Convorbiri" sau să o adăogaţi la celelalte „Legende" din broşura „*Odinioară*" ce v-am dat-o pentru „Biblioteca Românească".

Corectura după traducerea mea din Petöfi[9] nu mi s-a trimis, şi o văd publicată în revistă cu vreo două greşeli de tipar cam mari. Altădată vă rog să dispuneţi a mi se trimite şi mie corectură. Tot asemenea şi când mi se vor tipări „Legendele" în „Biblioteca Românească".

Dar manuscrisul operetei nu l-aţi găsit încă? Aş avea nevoie urgentă de el. Dacă mi l-aţi putea găsi şi trimite, sau să-mi scrieţi când pot veni să-l iau mi-aţi face un mare bine.

Scuzaţi-mă pentru supărarea ce că fac şi vă rog să primiţi respectuoasele mele salutări.

P. Dulfu
Str. Roşca Nr. 2
(prin str. Bateriilor)

BAR—S $\frac{108\ (7)}{V}$

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro

9. parcurgerea materialului bibliografic a permis datarea aproximativă a epistolei nr. XX pt. toamna anului 1908, cînd poeziile „Din depărtare" şi „La moartea părinţilor mei" apar în *Convorbiri critice*, II, nr. 18, 15 nov. 1908, p. 711—712.

XI.

Se ia act şi i se mulţumeşte prin Carboran
Redacţională

Prea stimate Domnule Dragomirescu,

Văzînd publicate în „Convorbiri" cele două „poezii postume" ale neuitatului nostru Eugeniu[10], şi cetind în josul lor preţioasa Dvoastre notiţă, prin care rechemaţi cu atâta gingăşie, în memoria celor ce i-au cunoscut, pe amîndoi iubiţii noştri care s-au dus, am fost foarte mult mişcaţi, atât eu, cât şi mai ales soţia mea. Primiţi aâncile noastre mulţumiri.

Daţi-mi voie să exprim aci şi marea noastră bucurie şi să vă felicit din inimă că aţi putut scăpa fără urmări mai grele cu ocazia nenorocitului accident de astă vară, despre care am auzit abea acuma tărziu şi întâmplător, căci vara am petrecut-o în străinătate, unde n-am avut prilejul de a citi gazete din ţară, timp de mai multe săptămîni.

Pe ruda Dvostre, eleva Iosifescu, despre care mi-aţi scris din Zürich, n-am găsit-o de fel printre concurentele pentre secţia normală a Azilului.

Primiţi încredinţarea deosebitei mele stime şi recunoşcinţe.

P. Dulfu

BAR—S $\frac{108\ (8)}{V}$

10. P. Dulfu suferă succesiv două dispariţii în familie, fii săi Virgil şi Eugeniu decedează la numai doi ani distanţă unul de altul (1904 şi 1906) vezi poeziile „Calea vieţii" şi „Iarna şi codrul", în *Convorbiri critice* I, nr. 19, 1 oct. 1907, p. 761—762; aceaşi problemă de datare a fost rezolvată şi în acest caz prin apelarea la datele în chestiune şi se cartonează astfel demersul epistolar pentru luna octombrie 1907. Relaţia dintre M. Dragominescu şi P. Dulfu rămîne extrem de cordială dovadă recenziile şi colaborările viabile în ani; vezi „Revista critică" la vol. Cănteece şi poveşti", Bucureşti, 1910, în *Convorbiri critice*, IV, nr. 4, 25 apr. 1910, 264—265; P. Dulfu colaborează cu un fragment din „Povestea României Mari spusă de un soldat" la realizarea albumului omagial dedicat lui M. Dragomirescu, Bucureşti, 1928, p. 51—54.

XII.

Bucureşti, 28 Maiu 1924

Mult stimate Domnule Duică,

În Oct. 1919 am primit de la Academie o adresă (Nr. 130, din 4 Iunie 1917. Mi se trimetea pentru o doua oară, căci la data de mai sus eram refugiat în Iaşi) semnată de Secretarul general, de Dl. I. Bianu, cu următorul cuprins:

„De câtva timp lucrează aici din însărcinarea Academiei la prepararea unei ediţii cât se poate mai complecte a scrierilor şi corespondenţei lui *Alexandri*... Pentru această lucrare vă rog să ne comunicaţi dacă nu o puteţi dărui Academiei scrisoarea poetului de la 20 Oct. 1880 către *Silaşi*, scrisoare din care aţi publicat un rezumat în *„Foaea pentru toţi"*.

Verbal mi s-a spus mai pe urmă, că Dvostră Dle Duică, vă ocupaţi cu ediţia corespondenţei lui Alexandri şi vă interesaţi între altele şi de scrisoarea mai sus pomenită.

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro

Iată cum stă chestia cu această scrisoare: eu am dat-o Dlui Chendi, care voia şi el pe atunci să publice un nou volum cu scrisori de Alexandri, şi l-am rugat ca, după întrebuinţare, s-o dăruiască Academiei, ca din partea mea. Dar curând după aceasta Chendi s-a îmbolnăvit şi a încetat din viaţă.

Acum, când am primit adresa mai sus citată dela Academie, am rugat pe Dna Chendi să caute printre hărtiile rămase dela soţul Dsale şi să-mi restituie scrisoarea, ca s-o dăruiesc Academiei. Mi-a spus că ave „o ladă întreagă de hărtii" rămase, pe care n-a avut încă vreme să le cerceteze amănunţit; dar le va cerceta şi-dând de scrisoare-mă va anunţa. N-am primit însă pănă azi nici o înştiinţare de la Dnia sa. Am convingerea însă că printr-o căutare minuţioasă scrisoarea s-ar putea găsi printre hărtiile lui Chendi.

În acea scrisoare, marele şi regretatul poet se exprimă favorabil despre încercările mele literare ce i-au fost trimise de fostul meu profesor de la Universitatea din Cluj, *Dr. Gr. Silaşi*[11], şi promite că va vorbi cu colegul D-sale de Academie, *V. A. Ureche* (pe atunci Ministru al Instr. publice) ca să se intereseze de viitorul meu. Dorinţa mea era să fiu trimes în străinătate pentru complectarea studiilor, Dl. Ministru. Ureche însă, când am venit la Bucureşti (în Oct. 1881) având trebuinţă de serviciile mele, m-a numit imediat în învăţămînt.

Din scrisoarea despre care e vorba a poetului Alexandri, a reprodus o parte şi Iosif Vulcan în revista *Familia* anul 1895, Nr. 52, pag. 1.

Acestea mă simţeam dator a vi le comunica, în legătură cu adresa primită de la Academie. Odată cu aceasta v-am trimes şi cărţile despre care am vorbit. Cu deosebită stimă.

P. Dulfu

BAR—S $\frac{82}{\text{CCXCVIII}}$

11. vezi V. Alecsandri, *Scrisori, însemnări*, Bucureşti, 1964, p. 129, 130.

DIE UNBEKANNTE SCHRIFTSTELLERISCHE KORRESPONDENZ VON PETRE DULFU

(Zusammenfassung)

Die vorliegende Wiedergabe summiert 12 Briefe aus den Jahren 1890—1924, die im Handschrittenfond des SRR Akademischebibliothek, der Hermannstadtlieches „Astra" Bibliothek und der Staatliche Zentralbibliothek entdeckt wurden. Die Analyse des epistolischen Materials ermöglicht die Darstellung einiger Aspeckte aus dem kulturell-künstlerischen und literarischen Leben an die Grenze des XIX und XX Jahrhunderts. Es wird somit die Mitarbeit des Schriftstellers P. Dulfu an die Zeitschriften „Familia" und „Convorbiri critice" hervorgehoben, die Tätigkeit auf kulturellem Gebiet und die Zusammenarbeit mit dem schriftstellerische Kritiker M. Dragomirescu und der literarischen Historiker G. Bogdan-Duică, die auf dem Fond der Impulsionierung des rumänischen geistigen Lebens enstand.

www.muzeuzalau.ro / www.cimec.ro